

at Sagen kunde faa Blads paa vort Militærbudget, hvor den egentlig efter min Opfattelse hører hjemme.

Finansministeren (Lüttichau): Alle de foregaaende Talere have jo med stor Kraft flaaet paa de patriotiske Strengs og udtalt Sympati for de gamle Krigere. Jeg tror ogsaa, at det er en almindelig Følelse, saaledes som det blev stærkt fremhævet af den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (Lohmann), en Følelse, der besjæler hele Nationen, og jeg tror heller ikke, nogen vil tvivle om, at jeg, at ogsaa Regeringen, set fra dette Standpunkt, har den største Sympati for de gamle Krigere. Men det turde være et stort Spørgsmaal, om ikke den ærede Ordfører alt for stærkt stod paa Følelsernes Gebet og ved at docere der ud fra kom noget let over, hvad han meget rigtig opstillede som nødvendig Regulator, nemlig Muligheden af at gennemføre det foreliggende Lovforslag. Jeg skal, naar jeg nu saa Hensende vil imødegaa Lovforslaget, ikke trætte det høje Ting med at komme tilbage paa den Statistik, jeg opstillede i Fjor. Jeg tror, at det gaar i Almindelighed saa, at Statistikken ikke smager, eller at dens Resultater har en stug Vismag, naar den gaar imod det, man ønsker at opnaa. Kan man derimod bruge Tallene, saa er man overordentlig tilfreds med Statistikkens. Smidlertid tillader jeg mig at slaa fast, at der ikke er ført noget Bevis, hverken halvt eller helt, mod de Tal, jeg tillod mig at fremkomme med i Fjor. Der er kun et af Tallene, jeg vil recapitulere, og det er Antallet af de gamle Krigere, som rimeligvis endnu ere i Live. Det blev fastslaaet af mig til at være ca. 67,000. Nu er det jo gaaet noget ned siden den Tid paa Grund af Dødeligheden, der her som altid tager sine Ofre. Men gaar man ud fra det samme Tal nu, saa halvere jeg jo Tallet og gif ud fra, at Halvdelen af dette Antal hørte til de trængendes Klasse. Jeg tror heller ikke, man i saa Henseende kan fremkomme med nogen væsentlig Indvending. Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at det af statistiske Undersøgelser turde være fastslaaet, at der i vor Befolkning er ca. 67,000 Mandspersoner, der maa henføres til saadanne Klasser, at de høre til eller grænse nær op til de trængende, altsaa Haandværkere, jordløse Husmænd, Arbejdere og Mænd, der ere under Fattigvæsenet. Naar dette Antal udgør 67,000, turde det ikke være saa overordentlig ufandhyntligt, at Halvdelen af dette Antal — maatte noget under Halvdelen — hører med

til, hvad vi her tale om, Klassen af de gamle Krigere. Jeg tror ikke, at dette vil være nogen urimelig Antagelse. Det blev sagt, og sagt flere Gange, at naar man fulgte mine Tal, saa vilde der blive 30 à 40 trængende Krigere i hver Kommune. Det er ingenlunde Tilfældet. Naar man gaar ud fra en Gennemsnitsbefolkning af 1,400 i hver Landkommune, saa vil der hverken blive 30 à 40 gamle Krigere i hver Kommune, ikke heller et saa ringe Tal, som man her i Salen er gaaet ud fra, nemlig 9 à 10, men der vil blive — efter den Statistik, jeg har tilladt mig at opstille — ca. 20 i hver Kommune, og det vil ogsaa slaa til, naar man undersøger den deraf resulterende Kapital, der hvert Aar vil blive forlangt som aarligt Tilskud. Jeg skal dog, da vi nu en Gang ere inde paa Tallene, gøre opmærksom paa, at naar jeg har gjort Hjælpen op til 4 Mill. Kr. eller lidt derover, saa har jeg ogsaa stadig trukket fra, hvad Statskassen kunde spare af Tilskuddet til Alderdomsforsørgelsen, og anslaaes denne Besparelse til ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., kommer man derved noget nedad til $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Men selv om man ikke bevæger sig med de store Tal for Dje, selv om man ved en fortsat Omsarbejdelse af Lovforslaget vilde reducere sine Fordringer betydeligt og vilde komme ned til det, som oftere er nævnt, nemlig 1 Mill. eller 1,200,000 Kr., saa forekommer det mig — som jeg allerede tillod mig at fremhæve, da Sagen var for i forrige Rigsdagssamling — at det ogsaa er et temmeligt stort Beløb at skyde til som en dog altid i 20 à 25 Aar tilbagevendende Fordring, idet jeg dog fuldstændig har Dje for, at Tallene ville blive stærkt reducerede efterhaanden. Det forekommer mig, at man, naar man saaledes vil tage Millioner og mere end den, ikke kan se bort fra den hele Balance, der bør være paa Finansloven. Det vil forrykke Stillingen meget og gribe stærkt ind i de Overvejelser, som dog vel maa forudsættes at være forestaaende, nemlig Overvejelser om Ordningen af alle vore Skatteforhold, Statskatterne og Kommuneskatterne, begge iberegne. I det hele har man ved Behandlingen af dette Lovforslag altfor meget sammenblandet to Ting, nemlig den stærke Følelse for de gamle Krigere og en stærk Øst til at lette Trykket for Kommunerne. De to Ting have — som jeg ser derpaa — strengt taget egentlig, ikke noget med hinanden at gøre. Naar man iblander en Rettelse for Kommunerne, er man derved kommen ind paa et helt fremmed Gebet og er derved inde paa Forholdsregler, der